

Nowa ustawa o obligacjach

Uchwalona 15.01.2015 r. nowa ustawa o obligacjach zastępuje obowiązującą od blisko 20 lat ustawę z 29.06.1995 r. Nowa regulacja wprowadza szereg rozwiązań nieznanych poprzedniej ustawie, a ponadto wyjaśnia niektóre z wątpliwości, powstałe na gruncie dotychczasowej ustawy. Autorzy przedstawiają kilka najistotniejszych instytucji wprowadzonych przez nową ustawę o obligacjach, a także podsumowują efekt, jaki nowa regulacja może wywrzeć na transakcje emisji obligacji.

PIOTR LESIŃSKI,
ŁUKASZ WALCZYNA

Po blisko 20 latach obowiązywania ustawy z 29.06.1995 r. o obligacjach¹ 15.01.2015 r. została uchwalona przez Sejm nowa ustawa o obligacjach². Nowe przepisy wejdą w życie 1.07.2015 r. i będą miały zastosowanie do wszystkich obligacji emitowanych od tego dnia, z wyłączeniem obligacji emitowanych przez Skarb Państwa i Narodowy Bank Polski.

Nowe instytucje – obligacje wieczyste

Pierwszą z nowych instytucji, które wprowadzają przepisy u.o., są obligacje wieczyste. Zgodnie z art. 23 u.o., są to obligacje niepodlegające wykupowi, uprawniające obligatariusza do otrzymywania odsetek przez czas nieoznaczony. Niepodleganie obligacji wieczystych wykupowi, tj. brak, z zastrzeżeniem sytuacji szczególnych, zobowiązania emitenta do zapłacenia obligatariuszom kwoty wykupu, stanowi najistotniejszą cechę obligacji wieczystych.

Obligacje wieczyste są powszechnie znanym rodzajem instrumentów dłużnych, stosowanym na międzynarodowych rynkach finansowych. Obligacje wieczyste są emitowane głównie przez instytucje finansowe, z przeznaczeniem na sfinansowanie funduszy własnych tych instytucji³. Obligacje wieczyste są zwykle jednocześnie obligacjami podporządkowanymi⁴.

W dotychczasowym porządku prawnym nie było możliwości emisji obligacji wieczystych, gdyż – zgodnie z art. 5 ust. 1 u.o. z 1995 r. – obligacja musiała w swojej treści określać termin spełnienia świadczenia z obligacji.

¹ Ustawa z 29.06.1995 r. o obligacjach (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 730, ze zm.), dalej: „u.o. z 1995 r.”.

² Ustawa z 15.01.2015 r. o obligacjach (Dz.U. poz. 238), dalej: „u.o.”.

³ G. Fuller, *The Law and Practice of International Capital Markets*, Londyn 2012, s. 356.

⁴ P. Wood, *Law and Practice of International Finance. International Loans, Bonds, Guarantees, Legal Opinions*, Londyn 2007, § 12-041.